

ΗΡΘΕΣ ΑΡΓΑ

Ἡρθες ἄργα πρᾶματευτὴ νὰ φέρης τὰ στολίδια
πὸν πρέπουνε στὸ λιγερό, περὶκαλλο κορμί μου,
σὰν λιγωμένα κι' ἔτοιμα νὰ τυλιχτοῦνε φρεΐδια
στὰ χέρια μου, στὰ πόδια μου, κι' ἀκόμη στὴν ψυχὴ μου.

Δὲν βλέπεις ἔχουν σβύση πειὰ τὰ φῶτα στὸ παλάτι
καὶ οἱ ὀρχῆστρες πάψανε τὸν ὄμορφο σκοπὸ,
οἱ καλεσμένοι φύγανε χαρούμενοι, τρεχᾶτοι,
κι' ἐγὼ πὸν ἔξω ἔμεινα τὸν πόνο μου σκορπῶ.

Πρᾶματευτὴ τί ἔπαθες, δὲν θὲς νὰ τὸ πιστέψης
πὼς ἡ γιορτὴ τελείωσε, σωπάσαν τὰ βιολιά,
πάρε τα λίσω τὰ καλὰ στὸν τόπο σου σὰ στρέψης
θὰ βοῆς πολλὲς νὰ τὰ ζητοῦν μὲ πλανερὰ φιλιὰ.

Γιὰ μένα ἔπεσε βαρὺ τὸ πέπλο νὰ μοῦ κρούψῃ
πρᾶματευτὴ κάθε χαρὰ μαζὺ μὲ κάθε θλίψι.

ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΤΑ ΦΙΛΙΑ

Λογαριαστὰ ἔναι τὰ φιλιὰ τοῦ ἡλίου τὸ χειμῶνα
στὴν παγωμένη κι' ἀχαρὴ τῆς φύσης ἀγκαλιά,
καὶ τὸ θερμὸ τους πέρασμα γρήγορ' ἀφήνει μόνα
τὰ ἔχνη πού τῆς ἔμειναν ἀπὴν ἠλιομιλιά.

Σὰ νᾶταν χειμωνιάτικα φιλιὰ πὸν λαχταροῦνε
τὰ γυμνωμένα σώματα τῶν δένδρων στὸ βορρῆ
καὶ τᾶλλα ζωντανὰ κορμιά πὸν πένθιμα λιγοῦνε
στὴ μυστικὴ τους κι' ἀγνωστὴ τοῦ ἄπειρου μεριά,

ἔρχονται καὶ μὲ βρίσκουνε καὶ μένα οἱ ἐλπίδες
— κυράδες χρυσοστόλιστες, γοργόφτερες, τρελλές —
στὴν ἀνεμόδαρτῃ φωλιᾷ, σὰν ξωτικὲς Σιλφιδες
λικνίζοντας τὰ ὄνειρα, τὰ πάθη, τὶς βουλές.

Μὲ τολμηρὲς προσπάθειες ζητῶ νὰ τίς κρατήσω,
φεύγουνε, καὶ στὰ ἔχνη τους μ' ἀφήνουνε νὰ ζήσω.

ΡΙΚΑ ΣΕΓΚΟΠΟΥΛΟΥ